

On és el segle XX?

El concert d'aquest cap de setmana de l'OBC comptava amb diversos al·licients aglutinats sota el director convidat, en Josep Pons, de qui és sabuda la seva trajectòria afí al repertori contemporani i jo em disposava a gaudir d'un concert de música del s.XX.

Així, el que semblava situat com a primera obra de concert, si bé no n'era del s.XX si n'ha estat el vaixell insígnia: el Preludi del Tristany de Wagner, semblaria estar programada per anar acostumant el públic a les següents obres. Doncs res de més erroni que aquesta prevenció inicial meva: ha estat una de les versions més ben construïdes que un servidor ha escoltat en directe. Dirigida quasi escenogràficament i amb tempi més lents dels habituals (a les antípodes d'allò de dir: que passi de seguida que el tall ve després) els presents, dissortadament no masses (sembla mentida que el sXX encara no atraguí a la gent del s.XXI) l'han premiada amb satisfacció.

A continuació, i em sap greu de dir-ho, l'obra de'n Josep Soler no ha traspasat al públic que solament ha aplaudit l'autor, en pujar a l'escenari (de nou és una sensació meva) més per la seva persona que per la concreta obra acabada d'escoltar. Efectivament Josep Soler és un personatge estimat per l'entorn musical de Barcelona. Molts n'hem estat alumnes i en professem gran debilitat i, torno a parlar exclusivament en nom propi, ens va mol bé haver-lo tractat per entendre la seva música que emana del seu particularíssim món, sovint amb idees fixes (com a ell mateix recordo haver-li sentit dir que la vida són tres o quatre coses). Musicalment l'obra, impecablement construïda en la seva textura, no m'ha acabat d'agradar. No he reconegut a Soler. M'han plogut referències contínues a altres autors i no m'he deixat influir pel programa de mà que proposa com a claus de lectura Alban Berg, Mahler i Bruckner. Berg no l'he vist enlloc, de Bruckner potser (i potser també perquè acabava d'escoltar el Preludi del Tristany) el treball temàtic sobre una cèl·lula anacrúsica i de Mahler només la física presència d'una mezzosoprano i el joc de la dualitat primer menor i després major del repòs final. En canvi he vist Bartok per tot arreu i en concret la Música per a Cordes Percussió i Celesta. I se'm fa molt estrany trobar un referent tan unívoc en l'obra d'un tan personalíssim autor. Esperava embolcallar-me del món de Josep Soler i no ha estat així. La mezzosoprano Raquel Pierotti tampoc no hi ha ajudat. Massa vibrat, massa angulació per a un text tan senzill i directe que no s'entenia.

La primera peça de la segona part estava entroncada amb el festival de guitarra de Barcelona en el que ha estat la primera col·laboració d'aquestes dues programacions. I realment és difícil de conjuntar el món orquestral amb un dels solistes més recalitrantment solistes com és la guitarra. Es va optar per donar una mica d'amplificació a la guitarra. És una excel·lent idea (no debades es va inventar la guitarra elèctrica perquè els guitarristes estaven tips de que no se'ls sentís) però posats a fer la tecnologia hauria d'haver estat completa. Situar un micròfon al davant de la guitarra fa córrer el risc d'escoltar el que no cal i, si efectivament ens els passatges conjunts la mescla era molt bona, en els moments de guitarra sola se sentia massa els cop dels dits. Existeixen guitarres clàssiques ja amb l'amplificació incorporada i aquest hauria de ser el següent pas. Detall aquest apart, el s.XX no va aparèixer gaire per enlloc en el Tema i Variacions sobre la Folías de Roberto Sierra. Jo seguia venint amb la idea d'escoltar música del sXX., espessa, punyent, difícil, intel·lectualment complexa i vaig trobar-me

amb uns moments virtuoses guitarrístics al damunt d'una conegudíssima roda d'acords. Música plaent però jo tenia una altra idea al cap.

I finalment, Petruixka de Stravinsky. De nou una obra coneguda i èxit de l'orquestra i del director. Excel·lents els solistes amb parts compromeses (flauta, corn anglès, trompeta i em permeto destacar l'encert de tenir com a col·laborador al piano a Daniel Espasa, un veritable talent en aquest cas interpretatiu però complet en moltes facetes musicals) i excel·lent Josep Pons fent una direcció més contemporània, fent cas a Stravinsky i dirigint més les frases, els accents que no mantenint-se impertèrrit aferrat a una partitura plagada de canvis, separant bé els blocs, conduint amb precisió els crescendi, etc.

Si, em sap greu que tornessin a guanyar les obres conegudes i les noves no. Jo sóc de la corda inversa: el Tristany i Petruixka els puc escoltar a casa sempre que vulgui i Josep Soler i Roberto Sierra no. M'estaré fent gran?

Frederic Sesé